

מסורת הש"ס

(א) בכת"מ טספ: תימקו;
(ב) ע"י חס"י ע"י וז: ד"ה
(ג) תמקלן, ח"י פ"ה ט"ה
(ד) (מקומו מנ: טספ: ע"י)
(ה) חס"י ע"י ז"ב. ד"ה אכלן,
(ו) ותמקלן חס"י פ"ה
(ז) ע"י כהנא חס"י חס"י אכלן,
(ח) ז"ל נואל. חס"י
(ט) ס"א ל"ה, ט (ז"ב מנ:
מח. א)
(י) פ"ה ט"ה
וה"י ינא ותמקלן, (א) חס"י
כה. (ב) ווע"י חס"י חס"י
מח. ד"ה דלח וז"י
(ג) כש"מ חס"י חס"י
ה"א חס"י חס"י

תורה אור השלם

1. בַּת כָּבֵד הַשְּׁדוּדָה
אֲשֶׁרִי שִׁשְׁמֶלֶךָ
גְּמוּלָהּ שֶׁמָּלַמְתָּ לָּהּ
אֲשֶׁרִי אֵילָה וּנְפֹץ אֶת
עֲלֻלָּהּ אֶל הַשָּׁמַיִם
תְּהִלָּתִי קִלּוּ חֵט-
2. בְּנֵי צִיּוֹן הַדְּקִירִים
מִסְלָאִים בְּפֹה הָאֵר
הַחֲשֹׁב לְנִלְכִּי חֶרֶשׁ
מַעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר:
איכה ד ב
3. גַּם כִּי חָלִי וְכָל מִקְדָּה
אֲשֶׁר לֹא כְּתוּב בְּסֵפֶר
הַתּוֹרָה הִוָּאֵת יְעִלֶם יי
עֲלֶיךָ עַד הַשְּׁמֹקֶת
דברים כ טא
4. עֵינֵי עֲוֹלָה לִנְפֶשׁ
מִכָּל בְּנוֹת עִירֵי:
איכה ז א
5. מִן יֶתֶן לַמֶּשֶׁשׁ עֵינַי
יִשְׁרָאֵל לְבוֹשִׁים הִלָּא יי
וְהָאֵנָּה לֹא וְלֹא אֶל
בְּרַבְרֵי הָיִל וְלֹא שִׁמְשֵׁן
בְּתוֹרָתָה: שִׁמְשֵׁן מִכּוּ
6. עַל אֵלֶּה יָנִי בִּרְכִּי
עַיִן יִרְדֶּה מִיֵּם בִּי
רַק מִמֵּי מַנּוּחַ מִשִּׁב
וְהֵשֵׁב הָיִן שְׂמוּמִים בִּי
גְּבֵר אֹחִי: איכה א טו
7. בֵּן עַמִּי הָיִל אֶת
וְהַפְשִׁיל בְּאֶפֶס שֶׁבֶל
יְחִיד עֵשִׂי חֵץ מִסֵּפֶר
מִתְמַרְבִּים בִּי פִּתְאֵם יִבֹּא
אֲשֶׁר עֲלֵי:

יְרַמְיָהוּ וְכוּ
8. וְחֻמְדוֹ שְׁדוֹת וְגִזְלוֹ
וּבָתִּים וְנִשְׂאוֹ וְעֵשְׁקוֹ גִּבֹּר
וּבֵיתוֹ וְאִישׁ וְנִחְלָתוֹ:
מִיכָה ב ב

מוסף רש"י

קיצוצי תפילין. ^(א) חסידין
 ודע דפס' מושג' ורש"י.
 (סוכה כ"ב) **המסוראים**
בפ'. הירוא אל' קורא אומר
 ר' חורא על ג' תנא' ממרחא
 (א"ר) מ' ז' **מ' פירא.** פ"י
 ורוא אכן יקרא עד מאל'
 (א"ר) מ' ז' ענבל. (ע"ז)
מאי דתברבי עני
 עורלה לנפשי. מא'
 דקרי' לא גרס, אלא ר' ענבל
 ור' חורא קרי' על ג' ענבל
 ואמר ענבל לעולא על
 עני צבבי יתר מן הכל
 (סוטה ס"ג) לומר כ' אמר
 ר' ש' קורא אי' על ענבל
 ותקרא אלא ש' על
 לעולא עני צבבי דהנפשא
 מכל תשפחות מיתא' (ב"ב)
 עני, ענבל, מיתא' עני
 עני, לנפשי, על נפשי חפני
 קוראמי' (סוטה ס"ט). עני
 ענבל. ענבל עני על
 דנפשא ויזוולא עני על
 ענבל עני ויזוולא עני
 ושנפשי ענבל קרי' עני. (א"ר)
 לא שני. דחור ולקח מנפשי
 וצויה וצויה, וגם שני לא מ'

קָלוּי תְּפִילִּין חוץ מן הרצועה קרוי קָלִילָה כדאמרי
במסכת סוכה (דף כו:) אוחז ברצועה ואינו אוחז בקלילה: ^ו דרעא.

מ' סאה ודרישא שהם גדולים ד' בתים בכל קליהו הו' ג' וימני מ' סאה. וא"ר ד' לא היא שבית אחד של זרוע גדול מאחד מבתי הראש לפי שכהן כל ארבע פרסיות צבית אחד ובשל ראש פרסה אחת צבית אחד ומ"מ דפוס של ראש מתוך שטרך לחלק הבתים ולהיות רחב ציניהו וקבועים על מושב אחד הולך המושב להיות רחב והוי על אחד שלשה שזרוע: ארבעה קבין. בצורבן בית ראשון: איספרי. סלעים: שהיו מגנין את הפו ציפיון. והיינו מסולאים לשון סולו לרוב (מה"ס סה) לא תסולה בכתם אופריה משבצתיו היו ציפיון מן הפו: בליוני דגושפנקי. זרות נאות שבצותמיהן כדי שתפצנה כנגדן: כמה מרחיקת מההוא דוכתא. שלא הגעתי ללמוד אותו פסוק: אינגד. מעט: פוסתא ופלגא. דף וחצי: על כבוד שמך הגבור. והיכן גבורתך: עלי ועליו. ששמי נתחלל בכך: שוליא דגרי הוה. לא היה רבו לתורה אלא רבו לאומנות של נגרים: שוליא. איצטריי. הולך ללוות. הרב: קידם. השבים: שני פסילות בנר אחד. אשת איש: לא שנו. דמקחו בטל: אלא דאמרו ליה. בעלים ליה שלקח מסיקריקון: לך חוק וקני. בצוקה דכיון דדיצורא בעלמא הוא איכא למימר השני נוח לי: אכל אי כתב ליה שטרר בשמיה: קני. דכולי האי לא הוה ליה למיעבד אי לא דזננה ליה מכר גמור ומדעת: אחריוס. דאי טרפו לה מיניה לגבייה דמי ארעא:

ה"ג

למשיסה יעקב וישראל לבוזים ענה אותו תינוק וא
שמינו רבורכו אמר מירמסני רנ שומרה ברבא רנ

שפוסקין עליו אמרו לא זו משם עד שפדאו בממון ה' ומנו רבי ישמעאל בן אלישע^א אמר רב יהודה אמר רב לשני אדונים לימים נודווגו שניהם במקום אחד זה א' לי שפחה שאין בכל העולם כולו כיופיה אמרו "בוא בקרן זוית זה וזו ישבה בקרן זוית זה זה אומר אני כיון בת כהנים גדולים אנשא לעבד ובכו כל הלילה כיון וגעו בבכיה עד שיצאה נשמתן ועליהן קונן ירמיה^ב ע" מעשה באשה אחת וצפנת בת פניאל שמה צפנת הר לפני ולפנים שנתעלל בה שבאי כל הלילה למחר הל שהיה מכוער ביותר אמר לו הראני את יופיה אמר העולם כולו אמר לו אף על פי כן הפשיטה ששה חלוי של עולם אם עלינו לא חסת על קדושת שמך הגבור והתפלישי באפר אבל יחיד עשי לך מספר תמרויריבי עלינו כביכול עלי ועליך בא שורד אמר רב יהודה^ג מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשת רבו ושוליא דר אשתך אצלי ואלונה שיגר אשתו אצלו שהה עמה שני היכן היא אמר לו אני פמרתיה לאלתר ושמעתי שהיה אם אתה שומע לעצתי גרשה אמר לו כתובתה מרוב הלך הוא ונשאה כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפדו ואוכלים ושותין והוא היה עומד ומשקה עליהן והיו ד נתחתם גזר דין ואמרי לה על שתי פתילות בנר אלא דאמר לו לך חזק וקני אבל בשמך קנה ושמואל

(א) והתפושש. התגלגל. אבל יחיד. אבל של בן יחיד מי שאין לו אלא בן יחיד שמת. (ידידותו ירם).
 בית מקומו נעל, אלא האמר לו. צמי שנים. כל חזק וקני. ומעת לא קיבל כפי עדים דעמא
 ב' לו בעל הבית לוקח. אבל אם כתב לו שטר והיא אקני לה (דשב"ס ב"ב מ:). אף בשטר נמי
 לא מהו. דמאימא סמיירקו כחז' לו (שם).

הניזקין פרק חמישי גיטין

כֹּהֵן מִמּוֹן שְׁפוֹסֶקֶין עָיָו. כִּי אִיכָּא סַכְנָת נַפְשׁוֹת פּוֹדִין שְׁצוּיִן יוֹתֵר
עַל כְּדֵי דַמְיָין כְּדִאֲמַרְיִין בְּפֶרֶק הַשּׁוֹלָם (לְעִיל דָּף מִדָּה). גְּצִי מוֹכֵר
עֲמָוָה וְאֵת צִנּוֹ לְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים כ"ח הֵכֵל דְּלִיכָא קִטְלָא אִי נִמְי מִשּׁוּם
דְּמוֹפֶלֶג בְּחֻמְהָ הִיא (א"ט): **אֲבָל** בְּשֹׁמֵר קִנְיָה, ¹ אֲשֶׁר נִמְי אִי דְּמוֹכָה

אשי הרוגי ביתר רבי
מר שלש קופות של
ז' א' במתניתא תנא
לש שלש סאין ולא
דרעא אמר רבי אסי
ו על אבן אחת עולא
רב כהנא ואיתימא
ה יבב בבב השדודה
שרי שיאחו ונפץ את
בני ציון היקרים
סולאים בפז אילמא
מרי רבי שילא
פיזא נחות בעלמא
לי עלמא אלא שהיו
עיקרא חשיבי דרומאי
קא ומשמשי ערסייהו
ישראל ואסרי בכרעי

לִיה חֵד לַחֲבֵרִיָּה הָא הִכָּא כְּתִיבָא אִמְר לִיה ^גכֹּל
א כְּתוּב בִּסְפֵר הַתּוֹרָה הַזֹּאת אִמְר כְּמָה מִרְחִיקָא
אֵינְגֵד פּוֹסְתָא וּפְלָגָא אִמְר לִיה אִי מִמָּאִי לִגְבִּיָּה לֹא
יְהוּדָה אִמְר שְׁמוּאֵל מִשּׁוּם ^זרַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
הָ לִנְפְשִׁי מִכָּל בְּנוֹת עִירִי אַרְבַּע מָאוֹת בְּתִי כְּנַסִּיּוֹת
נִחַת וְאַחַת הָיוּ בָּה אַרְבַּע מָאוֹת מִלְמַדֵּי תִינוּקוֹת וְכָל
אַרְבַּע מָאוֹת תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן וְכִשְׁחִיָּה אוֹיֵב נִכְנַס
בְּחֻטְרֵיהֶן וְכִשְׁגַּבֵּר אוֹיֵב וּלְכַדּוֹם כְּרֻכּוֹם בְּסַפְרֵיהֶם
מִעֲשֶׂה בְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה שֶׁהֵלֵךְ לִכְרֹךְ גָּדוֹל
אֶחָד יֵשׁ בְּבֵית הָאֲסוּרִים יֶפֶה עֵינָיִם וְטוֹב רֹאֵי וְקוּצוֹתָיו
הֵלֵךְ וְעָמַד עַל פֶּתַח בֵּית הָאֲסוּרִים אִמְר ^המִי נָתַן
לִי הָאֵל ה' זֶה חֲטָאֵנוּ לוֹ וְלֹא אָבוּ בְּדַרְכֵּינוּ הַלֹּךְ וְלֹא
יָאֵל הָעֲבוּרָה שְׁאִינִי זֶה מִכָּאֵן עַד שֶׁאֲפָדְנוּ בְּכָל מִמּוֹן
הָאֵל וְלֹא הָיוּ יָמִים מוֹעֲטִין עַד שֶׁהוּרָה הוּרָאָה בִּישְׂרָאֵל
מִעֲשֶׂה בְּבָנוּ וּבְבֵתוֹ שֶׁל ר' יִשְׁמַעֵאל בֶּן אֱלִישֶׁע שֶׁנִּשְׁבּוּ
בְּיַד יֵשׁ לִי עֶבֶד שְׁאִין כִּיּוּפִיו בְּכָל הָעוֹלָם וְזֶה אוֹמֵר יֵשׁ
שְׂאִים זֶה לֹזֶה וְנִחַלֵּק בּוֹלֹדוֹת הַכְּנִיסוֹם לַחֲדָר זֶה יֵשֵׁב
בְּכֹהֲנִים גְּדוֹלִים אִשָּׁא שְׂפַחָה וְזֹאת אוֹמֵרֶת אֲנִי כֹהֵנֶת
עֲלֶה עִמּוֹד הַשַּׁחַר הַכִּירוּ זֶה אֶת זֶה וְנִפְלוּ זֶה עַל זֶה
אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכִיָּה עֵינֵי עֵינֵי יוֹרְדָה מַיִם אִמְר רִישׁ לִקְיָשׁ
לְצוֹפִין בִּיּוֹפִיָּה בֵּת פְּנִיָּאל בְּתוֹ שֶׁל כֶּהֱן גָּדוֹל שְׁשִׁימִשׁ
שֶׁשֶׁ שְׁבַעֲה חֲלוּקִים וְהוֹצִיָּאָה לְמוֹכְרָהּ בָּא אֲדָם אֶחָד
וּרְיָקָא אִם אֶתָּה רּוֹצֵה לִיקַח קַח שְׁאִין כִּיּוֹפִיָּה בְּכָל
מִשְׁכָּנֵינוּ וְנִתְפַּלְשָׁה בְּאֶפְרַיִם אִמְרָה לִפְנֵי רַבּוֹנוּ
לִמָּלֶכָה לֹא תַחּוֹם וְעֲלִיָּה קוֹנֵן יִרְמְיָה ^זבֵּת עַמִּי חֲגִרִי שֶׁק־
כִּי פִתְאוּם יָבֹא הַשּׁוֹרֵד עֲלֵינוּ עֲלִיךְ לֹא נֹאמֵר אֵלָּא
מִרְבֵּי מַאֵי דְכֹתִיב ^חוְעִשְׂקוּ גֵבֶר וּבִיתוֹ וְאִישׁ וְנִחַלְתּוּ
יִי הוּוֹה פֻּעַם אַחַת הַצֹּרֶךְ ^ט(רַבּוֹ) לָלוֹת אִמְר לוֹ שְׁגֵר
שֶׁהָ יָמִים קִדְּם וּבֹא אֲצִלּוֹ אִמְר לוֹ אֲשֶׁתִּי שְׁשִׁיגֶרְתִּי לָךְ
תִּינוּקוֹת נִתְעַלְלוּ בָּה בְּדַרְךְ אִמְר לוֹ מָה אַעֲשֶׂה אִמְר לוֹ
אִמְר לוֹ אֲנִי אֶלּוֹד וְתוֹ לָךְ בְּתוֹכָתָה עָמַד זֶה וְנִרְשָׁה

עו אמר לו בא ועשה עמי בחובך והיו הם יושבים

לחלוקה של המסורת. אולם, כפי שראינו, המסורת היא לא רק תוצאה של תהליכים חברתיים, אלא גם תוצאה של תהליכים אישיים. המסורת היא לא רק תוצאה של תהליכים חברתיים, אלא גם תוצאה של תהליכים אישיים. המסורת היא לא רק תוצאה של תהליכים חברתיים, אלא גם תוצאה של תהליכים אישיים.

עין משפט
נר מצוה

פה א ב מיי פ"ד מהל'
טוען הלכה ז ועי'
במ"מ סמג עשין נה
טוש"ע חו"מ סימן רלו
סעיף ד וסי' קנא סעי' ג:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אכל וכו'
אחריות מיירי הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] גמ' צמתיתא תנא
 ארבעים קופות של שלש
 שלש סאין ולא פליגי ר"ל
 ר' ינאי דלמר ג' קופות של
 מ' סאה ומתניתא דתנא
 ארבעים קופות של ג' סאה
 הם לא פליגי על רבנן
 אמר ר"ל דלמר דרמ' סאה
 דרבנן מ"י דלמר דרמ' דרמ'
 ואינהו דרביא וכו' מהרמ"ש:

לעזי רע"י

אינדרי"ן [יונדרי"ן].
שוליה.

מוסף תוספות

א. ולא אמר בת"ח שפוטין אותו לא ברמי, פדיון שמואל אין לו ומותרו (נדר ז'ל, א"ל ועי' סויות י"ג), כדן פדיון אותו דר' רמב"ם, פדיון (עי' עמ' למע). ומשפוטות רדיו ד'כס שפוטין, עילוי לא דוקא, ודך אחרת, פדיון (ל' ב:).

ב. ונעצמא דמגריהו ופדיון אותם לעולם כלל משפוטין, נעני קשקש (מלך מ"ה, ד' ע"ו). ב. אלחק מן האיש חור ודק מן. חוס' צ"ח ע"ז (ד' ע"ב).

ג. דדמא כשנה בלחות וכתב הבעל ללוקח ראשון וכתב הבעל לשני וחתמה לו, הוא אדריבא כותבא, שמוס דאדמור לא חתמה דנח"י נבדח, מקמא איבעי לך למעבד, אבל שט"ק, א"ע"פ שכתבה שר (חוס' ב"ב שם) והכא בלוקח אחד איירין ופ"ה ב' דבשטר א"ה שט"ק, הדואיל ואנו שט"ק הוציא שטר שר בעל שטר לא שטר של בעל שטר יכולה היא דאי שטאמר נחת חור עשית לבעלי, מוס' כמות ש"ה (שטמנ'א). ד. הדואיל יכול הוציא שטר שר בלא שטר של בעל, לא אמר' נחת חור, מוס' (שטמנ'א) ד' ע"ה (שטמנ'א).

ו. שיש לז' דהקדק, ש"ס ח. דחמתה לו איכא למימר, מוס' ע"ה.

פסקי רי"ד

אמר רב ל"ש אלא דא"ל
לך חזק וקני אבל בשטר
קנה ושמואל אמר אף
בשטר לא קנה עד שיכתוב
הוא אמר לי רב נחמן
תו רביה ואין מעמידין
מדבר דאמר רב ל"ש
שמואל אף בשטר לא